

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξαμηνος 4,50
Τριμηνος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Αὐγούστου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 39

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἰνδὸς ὤρμησεν ἀμέσως κατόπιν του, ἀφίνων ἐκπλήκτους τὸν καπετάνιον καὶ τὴν καπετάνισσαν, οἵ ὅποιοι δὲν ἠμποροῦσαν βέβαια νὰ ἐννοήσουν πῶς ἡ μικρά των ὑπηρετρία ἔγεινεν ἐξαφνα ἀγῶρι καὶ διατὶ ὁ ἐπιβάτης ἤθελε νὰ τὴν σκοτώσῃ...

Προσεπάθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Ἡ Ζοζέφα μάλιστα ἐπρόφθασε καὶ τὸν ἐγράτῃσεν ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ ἀγριάνθρωπος ὅμως ἀπηλλάχθη μὲ μίαν σπρωξιάν, ἡ ὁποία ἐσφενδόνισε τὴν χονδρογυναῖα μέχρι τῆς πυρᾶς ὅπου θὰ ἐκαίετο, ἐὰν δὲν ἔτρεφε νὰ τὴν σηκώσῃ ὁ καπετάνιος.

Ἐλεῦθερος ὁ Ἰνδὸς ἐξηκολούθησε τὸ κυνήγι του.

Ὅσον εὐκίνητος καὶ ἂν ἦτο αὐτός, ὁ Ραοῦλ εἶχε τὸ πλεονέκτημα τῆς ἡλικίας: Ἐτρεχε γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν διώκτην του, ἐπηδούσεν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἐκαμνε διαφόρους ἐλιγμούς, διὰ νὰ τὸν ξεγελά.

Τρεῖς φορές ὁ Ἰνδὸς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐπιάσεν, καὶ τρεῖς φορές, μὲ μίαν ἔκτακτον εὐκίνησιαν, ὁ μικρὸς τοῦ ἐξέφυγε καὶ ἐξηκολούθησε τὸ τρέξιμόν του. Ὁ Ἑλ' Ἀγκίλα, ἐξ ἐνστίκτου, ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν ζώνην, διὰ νὰ σύρῃ τὸ πιστόλι του. Συλλογιζόμενος ὅμως, ὅτι τοῦ πλον αὐτό, ἀφοῦ ἐβράχῃ τὴν ὥραν εἰς τὸν ποταμόν, δὲν θὰ ἔπαιρνε φωτιά, ἐξή-

κολούθησε νὰ τρέχῃ, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κουράσῃ τὸν ἐχθρόν καὶ νὰ θυίσῃ ἀσφαλῶς τὴν κάμιν εἰς τὸ σῶμά του.

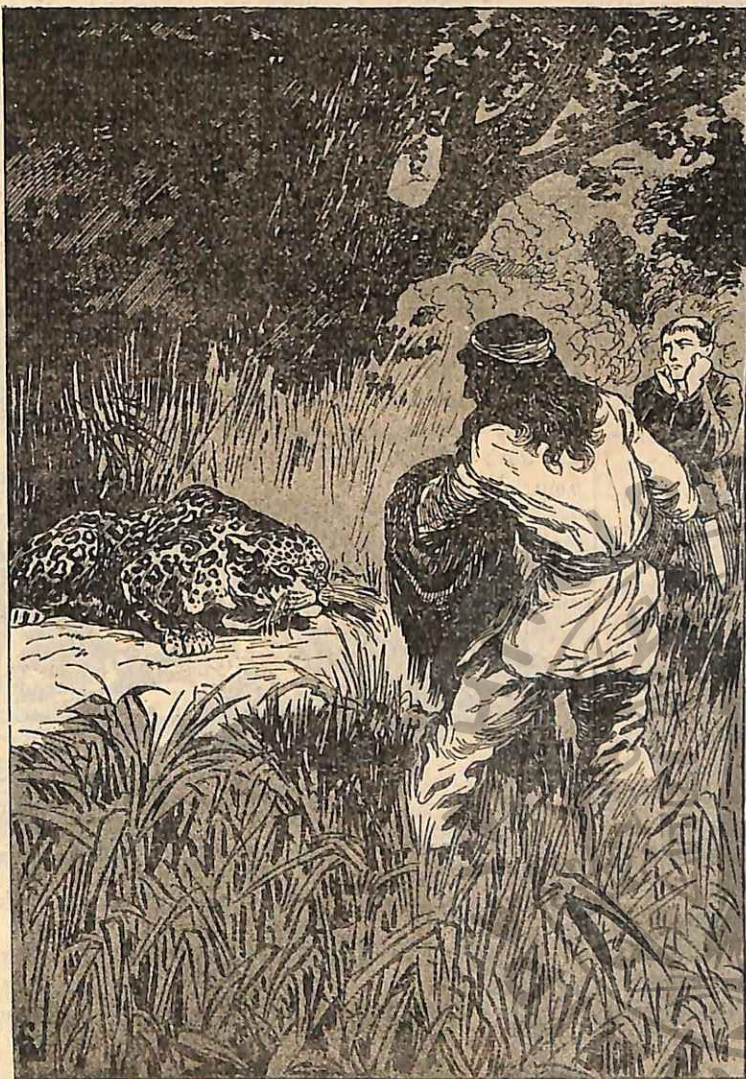
Ἀλλὰ τὸ κυνήγι αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ὁ Ραοῦλ κουρασμένος καὶ πεινασμένος, ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του ὅλοεν ἐλαττωμένας. Ἡσθμινε θορυβωδῶς καὶ κάθε τὸσον τοῦ ἤρχοντο ζάλαι. Ἐν τούτοις ἠγωνίζετο.

Μίαν στιγμὴν ποῦ ἠσθάνθη πάλιν τὰ

σιδερένια δάκτυλα τοῦ Ἰνδοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐξέφυγε διὰ τελευταίαν φοράν καὶ ὤρμησε μὲ ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, νὰ χωθῇ εἰς ἓνα πυκνὸν χαλαμῶνα.

Τότε ἀντήχησεν ἓνα τρομακτικὸν οὐρλιασμα καὶ ἀπὸ τὰ καλάμια ἐπετάχθη ἓνας πελώριος πάνθηρ. Ἐθύμωσε ποῦ τὸν ἠνώχλησαν εἰς τὴν κρύπτειν του καὶ μὲ τὸ τεράστιον πῆδημά του, ἔπεσεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰνδόν. Ἡ θέσις τοῦ Ραοῦλ ἦτο τότε κρίσιμος, ὥστε ἐχάρη διὰ τὴν ἀνέλπιστον παρέμβασιν τοῦ θηρίου. Ἐξήπλωμένος μὲ τὴν κοιλιάν, ἀύρατος μέσα εἰς τὰ καλάμια, ὁ μικρὸς ἐκύτταζε τὸν πάνθηρα καὶ τὸν Ἰνδόν, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι. Διότι ὁ Ἑλ' Ἀγκίλα δὲν εἶχεν ὑποχωρήσῃ οὔτε σπιθαμὴν. Συνηθισμένος εἰς τοιαύτας συναντήσεις, ἤξευρεν ὅτι ἂν ἐκαμνε τὸ παραμικρὸν κίνημα διὰ νὰ φύγῃ, ἦτο χαμένος. Ἐπρεπε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρόν του μὲ θάρρος καὶ μὲ ψυχραιμίαν, καὶ πιθανὸν νὰ τὸν κατέβαλλε. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ὁ καπετάνιος καὶ ἡ Ζοζέφα, ποῦ εἶχαν τρέξῃ ἕως ἐκεῖ, ἐπιστοχώρησαν μὲ κραυγὰς τρόμου καὶ ἐκρύβθησαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν πυράν, ὁ Ἰνδὸς ἠτοιμάσθη διὰ τὴν μάχην.

Ἐτύλιξε τὸ πόντισσόν του εἰς τὸν ἀριστερόν του θραχίονα, ὡς ἀσπίδα, ἔδραξε μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ τὴν φουδερὴν του κάμιν καὶ ἐπερίμενε σταθερῶς τὴν προσβολήν, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο δισταζὼν μεταξὺ τῶν διὰφόρων θυμάτων,

θὰ ἐπρωτιμώσῃ νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τῆς καλοθερμμένης Ζοζέφας.

Πραγματικῶς, ὁ πάνθηρ δὲν ἐδιάζετο. Ἐξηπλωμένοι εἰς στάσιν ἐνέδρασε, μὲ τὴν κοιλίαν ἐγγίζουσιν τὸ ἔδαφος, μὲ τὴν οὐρὰν μαστιζοῦσαν ὁλόγυρα τὸν

«Ὁ Ἰνδὸς ἐθύσισε τὴν κάμιν του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πάνθηρος...» (Σελ. 310, στ. α').

ἀέρα, ἐστέκετο ἀκίνητος. Μόνον τὰ μάτια του, κίτρινα καὶ ἀστράπτοντα, ἐστρέφοντο ἀλλήλοδιαδόχως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσουν τὸ ἄστυλόν του.

Ἐναντίον τίνος ἐμελλε νὰ ἐφορμήσῃ; Τὸ κίνημα ποῦ ἔκαμιν ὁ Ἰνδὸς διὰ νὰ τυλίξῃ εἰς τὸν θραχίονά του τὸ πόντισσόν του, ἐπετάχυνε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θηρίου. Ἐκλάδον αὐτὸ ὡς πρόκλησιν, ἀνεσηκώθη μὲ ἀπέτομον τίναν καὶ ἐπὶ τῶν χαλυδίνων κνημῶν του, ἐφάνη μίαν στιγμὴν ἱπτάμενον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ Ἑλ' Ἀγκίλα.

Ἀλλ' ὁ Ἰνδὸς ποῦ ἐπερίμενε αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν, τὴν ὑπέστη σχεδὸν ἀκλόνητος καὶ ἐπρόβαλε τὸν μανδύαν του, διὰ νὰ δεχθῇ τὰ πλήγματα τῶν φοβερῶν ὀνύχων τοῦ πάνθηρος. Συγχρόνως ἐθύσισε τὴν κάμιν του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ θηρίου, κινήσας μάλιστα τὸ ὄπλον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, διὰ νὰ γίνῃ μεγαλειότερα ἡ πληγὴ. Ὁ πάνθηρ ἀφῆκε βραχνὸν οὐρλιασμὸν πόνου, τὸ αἷμα ἔβαψε τὴν γῆν καὶ ὁ Ραούλ, ἀγωνιώδης, ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ ἐχθρὸς του κατενίκησε τὸ θηρίον, ποῦ ἐπιπτεν ὡς νεκρόν.

Ἀλλ' ἡ νίκη δὲν ἦτο ὀριστική. Ἄν καὶ θανασιμῶς πληγωμένος, ὁ πάνθηρ ἐζώρμησεν ἐκ δευτέρου καὶ κατώρθωσεν αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ βυθίσῃ τοὺς ὀνυχὰς του εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Ἰνδὸς ἀφῆκε κραυγὴν καὶ κατέπεσε μὲ τὸν θώρακα ξεσχισμένον, παρὰ τὴν πλευρὰν τοῦ πάνθηρος, ὁ ὁποῖος ἐξηπλώθη σφαδάζων.

Ὁ Ραούλ ἐξῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κρύπτειν του καὶ εἶδε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τρομερᾶς μονομαχίας. Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, μὲ τὰ ἐντόσθια χυμένα ἀπὸ τερραστίας πληγὰς, εὐρίσκοντο εἰς τὰ τελευταῖά των. Μετ' ὀλίγον ἀνθρώπος καὶ θηρίον ἦσαν νεκροί!

Τὸ λαχεῖον.

Ἐννοεῖται, ὅτι παρὰ τὴν συγκίνησιν τῆς πρώτης στιγμῆς, ὁ Ραούλ δὲν ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὸ οἰκτρὸν τέλος ἐκείνου τοῦ κακούργου.

Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ καπετάνιου, ὁ μικρὸς ἐσκυφεν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ἰνδοῦ καὶ ἐφαξε τὰς θήκας τῆς ζώνης του. Ἐξέσκαψε ἐκκοκλίνσεν ἀπὸ χαράν. Τὰ δακτυλά του εἶχον ψάσῃ ἕνα στυλινὸν χαρτί. Τὸ ἔδγαλε τρέμων. Ναί, ἦτο τὸ λαχεῖόν του. Ἐδιόδασε τὸν περίφημον ἀριθμὸν 2,442 καὶ τρεῖς πλέον ἀπὸ τὴν χαράν του, σείων τὸ πολύτιμον χαρτί, ἐφώναζεν:

— Ἐπὶ τέλους! τὸ ἔχω!

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν πάνθηρα καὶ, θωπεύσας τὴν ὀγκώδη κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ θηρίου, εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὸ μου ζῶ!

Ἐσὺ μ' ἔσωσες!

Ὁ καπετάνιος καὶ ἡ καπετάνισσα παρηκολούθουν αὐτὴν τὴν σκηνήν, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν τίποτε· ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι σκοτίζονται πολὺ διὰ πράγματα ποῦ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν, προπάντων ὅταν ἔχουν νὰ φροντίσουν δι' ἄλλα σπουδαιότερα...

Ἡ Ζοζέφα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπίσθη, ὅτι ὁ πάνθηρ ἦτο νεκρὸς, τὸν ἐτριγύριζε καὶ τὸν περιεργάζετο μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. Ἐπὶ τέλους εἶπεν:

— Ἀντρα μου, πεῖνὸς πολὺ.

Τί λές; κόβουμε ἕνα κομμάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ ζῶ, νὰ τὸ κάμωμε ἄζάντο;

«Ὁ Ραούλ ἐσκυφεν ἐπὶ τοῦ πτώματος καὶ ἐφαξε...» (Σελ. 310, στ. β').

— Ὁραία ἰδέα! ἀπεκρίθη ὁ καπετάνιος.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ραούλ, μετὰ τὰς τόσας συγκινήσεις, ἐπεκρότησε τὴν ἰδέαν ἐνός καλοῦ γεύματος, καὶ μάλιστα χοροπηδῶν. Τότε ἡ Ζοζέφα, μὲ ἀρκετὴν δεξιότητα, ἂν καὶ τὸ χέρι τῆς ἔτρεμεν ὀλίγον, ἔκοψεν ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ πάν-

θηρος ἕνα κομμάτι φιλέτο. Ὁ καπετάνιος κατεσκέυασε μίαν σούδα ἀπὸ κλάδον δένδρου καὶ τὸ ψητόν ἦτο μάλιστα.

Ἦναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸ ἐτίμησαν ὅλοι μετὰ τὴν μεγαλητέραν ὀρεξίν. Ἀλλ' ὡς τε ὁ καπετάνιος ἐθεβαίνωσεν, ὅτι ἡ διαμονὴ των εἰς τὴν ἐρημὴν νησον, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ τοὺς ἀνητυχῇ, δὲν θὰ παρετεινέτο πολὺ. Τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου εὐρίσκοντο, ἐσυχνάζετο ἀπὸ πολυάριθμα πλοῖα. Καὶ ἀφοῦ ἀνεπάτασαν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνός δένδρου ἕνα κουρέλι, διὰ νὰ τὸ ἰδῇ καὶ νὰ προσεγγίσῃ τὸ πρῶτον ποῦ θὰ ἐπερνοῦσεν, ἐξηπλώθησαν καὶ οἱ τρεῖς, διὰ νὰ γνωστῶς ἡσύχως τὸ φιλέτο τοῦ πάνθηρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΠΑΜΠΕΡΟΥ

Εἰς τὸ Κάμπο

Αὐτὴν τὴν φορὰν, αἱ προβλέψεις τοῦ καπετάνιου ἐπηληθεύσαν καὶ ὀλίγας ὥρας μετὰ τὸ γεῦμα, ἦλθε καὶ τοὺς ἐπῆρε μίαν βάρκα φορτωμένη ξύλα, ἡ ὁποία τοὺς ἐδγαλεν εἰς τὴν ἐχθρὴν.

Δυστυχῶς, τὸ μέρος ὅπου ἀπεβίβασθησαν, ἀπείχε δύο λεύγας τοῦ ἀγέφυρου ἀπὸ τὸ χωρίον Νουέβα Γκαλλίγια, καὶ τριάντα ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου, ποῦ ὠδηγοῦσεν εἰς τὸ Ροζάριο ἢ εἰς τὸ Σάντα-Φέ.

Οὕτως οἱ ναυαγοὶ εὐρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πᾶμπεας, μακρὰν καθε πολιτισμένου κέντρου καὶ χωρὶς τὸ ἐλάχιστον μέσον συγκοινωνίας.

«Ὁ Ραούλ ἐσκυφεν ἐπὶ τοῦ πτώματος καὶ ἐφαξε...» (Σελ. 310, στ. β').

Ὅταν ἡ Ζοζέφα εἶδεν ἐμπρὸς τῆς τῆς πεδιάδας, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπερθεύτο ἴσως νὰ διασχίσῃ πεζῇ, κατελήθη ἀπὸ παροξυσμὸν ἀπελπισίας, ἐκάθητε κατὰ γῆς καὶ ἐδῆλως ρητῶς, ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ περικατήσῃ.

— Ἐχεις δίκιο, πουλάκι μου, τῆς ἔλεγεν ὁ ἄνδρας τῆς, πάντοτε τρυφερός

δὲν κάνει νὰ κουρασθῇ ὁ μὲν λιγνέψῃ!

Ὁ Ραούλ ὅμως δὲν ἀνησυχοῦσε πολὺ διὰ τὴν θέσιν ποῦ εὐρέθησαν. Δὲν ἐφοβεῖτο αὐτὸς μὴ λιγνέψῃ καὶ ἤμποροῦσεν ἐξαίρετα νὰ κάμῃ ὀλίγας λεύγας μετὰ τὰ πόδια. Ἐξ ἄλλου, μήπως δὲν εἶχε εἰς τὴν ζώνην του, εἰς μίαν τσέπην κλεισμένην καλὰ, τὸ περίφημον γραμματίον ποῦ τὸν ἔκαμνε ἑκατομμυριόχον;...

Ἐκατομμυριόχος! Ἡ λέξις αὕτη δὲν ἔπαυσε νὰ βομβῇ εἰς τὰ αὐτιά του. Ἐξοῦσεν ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ ὅλα τοῦ ἐφάνιντο ὥρατα καὶ εὐκόλα. Ἐγελῶσε καὶ ἐτραγουδοῦσεν ἀδιάκοπα, διασκεδάζων φοβερὰ μὲ τὰς κωμικοτραγικὰς ἀπελπισίας τῆς χονδρο-Ζοζέφας.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ σκεθῇ καὶ νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Δὲν ἤμποροῦσαν βέβαια νὰ μείνουν, ὅπως τὸ ᾔθελεν ἡ καπετάνισσα, ἀδρανεῖς πεσμένοι, κατὰ χάμα καὶ περιμένοντες τὸ θαῦμα ποῦ θὰ τοὺς ἔφερνεν ἐμπρὸς των ἕνα τραῖνον ἢ ἕν ἄμαξι. Θαπένθησαν ἀπὸ πείναν καὶ ἀπὸ δίψαν, πρὶν γίνῃ τὸ θαῦμα αὐτό...

Μόνον ἡ ἀπειλὴ τῆς πείνας ἤμπαρσεν ἐπιτέλους νὰ δώσῃ κάποιον θάρρος εἰς τὴν Ζοζέφαν. Ἡ πελοπορία θὰ τὴν ἐκούραζε, ἀλλὰ καὶ ἡ νηστεία θὰ τὴν ἐξάντλουσε. Διὰ τὸ προσφιλες τῆς πάχος, οἱ δύο κίνδυνοι ἦσαν ἰσοδύναμοι.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ, ὁ φαρᾶς ἐστάθη ὀρθὸς στὴ βάρκα του, ἔρτυσε στὸ νερὸ καὶ ἐλαστήμησε δυνατὰ, ποῦ ἔκαμε φοβερὴ ἐντύπωσις.

«Ὅχι ὅχι, ἡμέρες ἔχω ὁδὸ ποῦ κάθομαι χωρὶς δουλεῖα καὶ περιμένω νὰ φυσήξῃ λεβάντες» εἶπε. «Μὰ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, φυσάει ὅλο πουνέντες. Τὰ ψάρια μοῦ βρωμίζουν στὸ καρδί καὶ γίνονται δυστυχῆς ἄνθρωποι. Δὲ θὰ γυρίσῃς τὸ λοιπὸν, ἄνεμε!»

«Δὲ μπορῶ», εἶπε ὁ ἄνεμος λυπημένος. «Ἀθλίε, βρωμοἄνεμε», φώναξε ὁ φαρᾶς.

Τὴν Τρίτη τὸ πρωῒ, ἀνοῖξαν τὰ μπομπύκια τῆς μηλιάς.

«Αὕτῃ ἡ ἡμέρα εἶνε ἡ σπουδαιότερη τοῦ χρόνου γιὰ μένα», εἶπε τὸ δέντρο. «Σήμερα ἀποφασίζεται ἡ τύχη μου. Ἀγαπητέ μου, καλέ μου ἄνεμε... σήμερα ἀνοίξω... γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ φυσήξῃς σήμερα. Ἄν πέσουν τὰ λουλούδια μου, δὲν θὰ κάμω κανένα μῆλο. Κάτσε ἡσυχοῦς, μόνο σήμερα».

«Εὐχαρίστως θὰ τὸ ἔκανα, ἂν μποροῦσα», ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος.

Καὶ ἀμέσως φύσηξε ἀπάνω στὴ μηλιά καὶ ὅλα τὰ ἄσπρα λευλούδια τῆς πέταξαν στὸν ἀέρα.

«Εἶσαι πολὺ, πολὺ κακὸς ἄνεμος!» εἶπε μὲ παράπονο ἡ μηλιά.

Τὴν Τετάρτη τὸ πρωῒ, ἀνέθηκε ὁ μωλῶς στὸ μῦλο του καὶ κύτταξε τὸν οὐρανόν.

«Κάμε τώρα λίγο σβέλτα, καλέ μου ἄνεμε», εἶπε. «Σήμερα πρέπει νὰ λένε. Δὲ εἶμαι τόσο παράλογος, ὅπως ὁ φαρᾶς. Μοῦ εἶνε τέλεια ἀδιάφορο, ἂν εἶσαι βορρῆς ἢ νοτιάς, λεβάντες ἢ πουνέντες· ἀρκεῖ μόνο νὰ φυσᾷς. Μὰ ὅταν δὲ φυσᾷς διόλου, σκάω ἀπὸ τὸ κακό μου».

«Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ εἶμαι», εἶπεν ὁ ἄνεμος καὶ ὁ μῦλος γύρισε.

«Μπαρό σου, ἄνεμε», φώναξε ὁ μωλῶς.

«Ἀχ, τώρα θὰ πάψω πάλι», εἶπε ὁ ἄνεμος.

Καὶ ἔφυγε μακρὰ καὶ ὁ μῦλος ἐστάματῃ.

«Παληῶ ἄνεμε», παραπονέθηκε ὁ μωλῶς.

Τὴν Πέμπτη τὸ πρωῒ, τὸ ἄρρωστο παιδί στάθηκε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω. «Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, σήμερα, ἄνεμε!» ρώτησε.

«Ἀπὸ τὴν ἀνατολή», ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος.

«Ἀγαπητέ μου, καλέ μου ἄνεμε, πρέπει ἢ ν' ἀλλάξῃς ἡνὰ πάψῃς», εἶπε τὸ παιδί. «Ἡμουν βαρεῖ ἀρρωστο. Καὶ ὁ γιατρός εἶπε ὅτι δὲν πρέπει νὰ βγῶ ἔξω με ἀνατολὶκὸ ἄνεμο. Καὶ πόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ βγῶ! αὐτὸ τὸ χρόνο δὲν πῆγα καθόλου στὸ δάσος καὶ δὲν ἐπαίξα οὔτε μὴ φορὰ μὲ τὸ ὥραϊό μου δοξάρι, ποῦ μοῦ χάρισαν στὴ γιορτῇ μου. Καλέ μου, καλέ μου ἄνεμε, δὲ μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῇς; ἕνα ἄρρωστο, μικρὸ παιδί!»

«Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος», ἐσφύριξε ὁ ἄνεμος.

Τότε τὸ παιδί ἄρχιζε τὰ κλάμματα καὶ κτυποῦσε δυνατὰ τὸ πάτωμα μὲ τὰ πόδια του.

«Πόσο σέ μισῶ, παληῶ ἄνεμε», φώναξε.

Τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωῒ, ἡ παπαδιά κρέμασε τὰ ἀσπρόρουχα εἰς ἕνα σοκινὶ ἀπάνω στὴ γλῶσση. «Ἄν ὁ ἄνεμος φυσᾷ, ἔτσι καλὰ» εἶπε, «σήμερα τὸ ἀπόγευμα θὰ στεγνώσουν ὅλα. Τότε θὰ μπορούμε στὰ σωστὰ νὰ ποῦμε, πῶς αὕτῃ τῇ φορὰ ἡ πλύσις ἦταν τυχερή».

Πρὸς τὸ μεσημέρι, ὁ ἄνεμος μετεβλήθη εἰς ἀνεμοστρόβιλο.

Τὰ παλῶνιὰ ξεροξιδωμένα καὶ τὰ σοκινὰ κόπηκαν καὶ τὰ ἀσπρόρουχα πετάχθηκαν στὸ χῶμα. Ἡ παπαδιά ἔτρεχε ἀπελπισμένη δῶ καὶ κεῖ καὶ τὰ μάζευε.

«Ἀχ, Θεέ μου, Θεέ μου» ἔλεγε, «πῶς ἔγιναν! Δὲ μοῦ μένει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ξανακάμω μπουγάδα.

Νὰ χαθῇ, παληῶ ἀνεμοστρόβιλε!»

Τὸ Σάββατο τὸ πρωῒ, οἱ σπόροι τοῦ βίκου (ἀγριοκόκκι) ἦσαν ἐτοιμοί.

Κάθονταν χαριτωμένα μὲ τὰς ἐμπρελίτσες των καὶ περίμεναν νὰ τοὺς φέρῃ ὁ ἄνεμος στὸν κόσμο. Ὁ βίκος ἦτο πολὺ ὑπερήφανος γι' αὐτοὺς.

«Εἶνε ὥραϊο, ἔλεγε, ὅταν τὰ παιδιὰ χαροποιοῦν κανένα. Γι' αὐτὰ ἀνθίστα καὶ τ' ἀνάθρεψα στὸν κόρσο μου. Ἄν πέσουν ὅλα μαζὺ χάμου στὴ γῆ, ὁ ἀλλοπονιχτοῦν. Γι' αὐτὸ ἔδωκα στὸ καθένα μὴ ἐμπρελίτσα γιὰ νὰ τὰ φερῇ λίγο μακρύτερα. Ἐτσι σκορπίζεται ἡ οἰκογένεια καὶ διαδίδεται ἐ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἐλα, καλέ μου ἄνεμε καὶ πάρε τα. Δὲν ζητῶ ἄλλο τίποτε παρὰ ἕνα μικρὸ καλοκαιρινὸ ἀεράκι.»

«Δὲ μπορῶ», ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος καὶ δὲν κουνήθηκε. Ἐμείνε ἀκίνητος, ἐντελῶς ἀκίνητος.

«Παληῶ ἄνεμε» εἶπε θυμωτὰ ὁ βίκος. «Χθὲς φύσηξε τόσο δυνατὰ, ποῦ σκόρπισε τὴ μπουγάδα τῆς παπαδιάς, καὶ σήμερα δὲ μπορεῖς νὰ φέρῃς λίγο πάρα πέρα τὰ παιδάκια μου; Δὲ ντρέπεται, δὲ ντρέπεται, πρέπει νὰ ντραπῇς».

Τὸ Σάββατο βράδυ, ὁ ἄνεμος ἦταν ξαπλωμένος πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη. Ἐκεῖ κοντὰ καθόταν ἕνας ποντικὸς καὶ ἐγλυφε τὰ πόδια του.

«Τί στενάζεις, ἄνεμε!» ρώτησε ὁ ποντικὸς.

«Μπορῶ νὰ μὴ στενάζω!» ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος. «Δὲν ὑπάρχει ἐ' τὸν κόσμο πλάσμα τόσο δυστυχισμένο ὡς ἐγώ».

«Τὸ παρακάνεις, καίμενε!» εἶπε ὁ ποντικὸς. «Δὲν σε γνωρίζω βέβαια καλὰ καλὰ. Εἶμαι μικρὸς καὶ κρύβομαι στὴ γῆ, ὅταν ἐπὶ πολλὰς φορὰς περνᾷς ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεράκι μου. Μὰ πρὸ ὀλίγου ἄκουσα κάποιον νὰ μιλεῖ ἄλλοιῶτα γιὰ σένα».

«Εἶπε τίποτε καλὸ;» ρώτησε ὁ ἄνεμος. «Ποῖος ἦταν; Γρήγορα, πές μου!»

«Ὁ ποιητὴς ἦταν», εἶπε ὁ ποντικὸς. «Ἐδῶ καθόταν μὲ τοὺς φίλους του καὶ ἀπῆγγελε τοὺς στίχους του, ποῦ εἶχε κάμῃ γιὰ σένα».

«Ἀχ, ὁ ποιητὴς», εἶπε ὁ ἄνεμος στενοχωρημένος. «Τί ἔλεγε στοὺς στίχους του!»

«Πῶς εἶσαι γλυκὸς καὶ μαλακός, πῶς χαϊδεύεις τὰ μαγουλά καὶ παίζεις μὲ τὰ ὥραϊα μαλλιά», εἶπε ὁ ποντικὸς.

«Βέβαια», εἶπε ὁ ἄνεμος. «Πρὸ ὀλίγου ὅμως βλαστημοῦσε ποῦ τοῦ μαύρισα τὴ μύτη καὶ τοῦ χάλασα τὴ κτενισιὰ του».

«Ἐχρᾶσε ἀκόμα στοὺς στίχους του, πόσο ὥραϊος καὶ ὑπερήφανος εἶσαι, ὅταν μὲ δλῇ σου τὴ δύναμι φυσᾷς στὴ θάλασσα» ἐξακολούθησε ὁ ποντικὸς. Ἐλεγε πῶς δὲν ξέρει τίποτα πρὸ χαριτωμένο, παρὰ ὅταν σὺ δέρνεις τὰ κύματα καὶ τὰ κάνεις ν' ἀρπίζουσιν φουσκωμένα».

(Ἐπεται συνέχεια)
(Karl Ewald) Μετάφρασις Δ. Ζ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)
 'Ο μυστηριώδης άνθρωπος

Δυστυχώς δι' αυτόν, ο διαφυγών αιχμάλωτος του Σκυλοκέφαλου δεν έμελλε να χαρή επί πολύ την ελευθερίαν του. Βεβαίως θα είχε λησμονήσει, ότι το μέρος εκείνο της προκυμίας του Ταμέσεως έπεδλάνετο εκείνην την νύκτα, και ασυλλογίστως ενέπεσεν εις περιπολίαν αστυνομικών, — των ιδίων εκείνων, οι οποίοι πρό όλίγου είχαν ανατινάξει το υπόγειον του Σκυλοκέφαλου.

— Στόπι διάταξεν ο περιπολάρχης μόλις είδε μακρόθεν τον δραπετήν. Ψηλά τα χέρια!

Και υπό την απειλήν του ρεβόλβερ ο νέος έσταμάτησεν. Έν ριπή οφθαλμού του έπέρασαν τας χειροπέδας, διότι εις την Αγγλίαν, οι πόλις μαν δεν χάνουν λόγια με ανθρώπους που τους βλέπουν να πελάλουν εις τον δρόμον τα χαράγματα.

μένου, πρέπει να κατάσχεται μέχρι του πέρατος των ανακρίσεων.

— Βεβαίως, απερίθω ο νέος με την γλυκυτέραν του φωνήν, αλλά μου χρειάζονται απολύτως αυτά τα χαρτιά, δια να γράψω το γράμμα που πρέπει να στείλω στον προστάτην μου. Να είσθε βέβαιος άλλως τε, ότι δεν θα μετανοήσθε αν φανήτε επεικλής προς εμέ! απαντήσας...

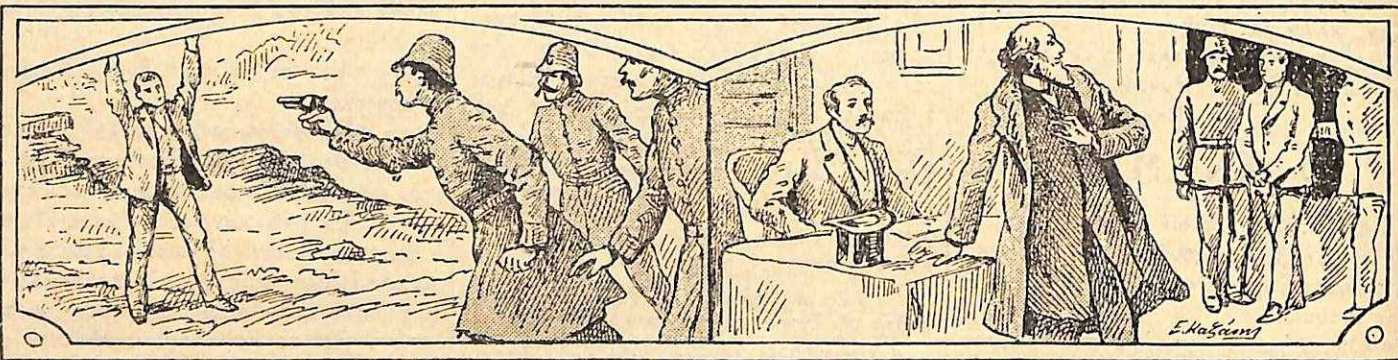
Αφού έγραψε την επιστολήν, ο αστυνομικός του την έστειλεν εις το ταχυδρομείον και προς επίμετρον, έλησμονήσεν έντελώς τον στακτερόν φάκελλον. Μετά τούτο ο συλληθείς ενεκλείσθη πάλιν εις την φυλακήν του, χωρίς αντίστασιν και χωρίς παράπονον. Η γαλήνη του, ή φαιδρότης του αν θέλετε, εξέπληττε τους αστυνομικούς.

— Να με κρεμάσουν, ψιθύρισεν ένας πόλις μαν, αν είδα ποτέ μου τέτοιο μπαγαπόντη! Είπε "χαρούμενος σαν το πουλάκι, τα έχει πολύ καλά με τον κύριο αστυνόμο, και πρό όλίγου του πήγα στο ταχυδρομείο ένα γράμμα, που το έ-

της νυκτερινής έκστρατείας των άστυνομικών, ή οποία κατέληξε τώντι, όπως τό προείπεν ο Ράλλο, εις την ανατίναξιν και την καταστροφήν του ασύλου των κακούργων.

Έν τούτοις οίαστυνομικοί δεν υπόπτεισαν την ύπαρξιν της ύπογειου στοάς και δεν ήξευραν να εξηγήσουν τον μυστηριώδη, τον ύπερφυσικόν σχεδόν τρόπον, με τον όποιον διέφυγεν ο Σκυλοκέφαλος και οι σύντροφοί του. Απο της στιγμής όμως εκείνης όλη ή περιοχή, δηλαδή μέγα μέρος της προκυμίας του Ταμέσεως, έπεδλάνετο αυστηρώς και είχε δοθή διαταγή να συλλαμβάνεται οιοσδήποτε, ό όποιος δεν όλ ήμπορούσε να δικαιολογήσ η την παρουσίαν του εις εκείνα τα μέρη.

Ο μαρκήσιος ύπέθεσεν, ότι ή εξαίρετική αυτή αίσθηρότης θα έπροκάλεσε και την σύλληψιν του Μωρίς, και μόλις το μόνιπόν του έσταμάτησεν απέξω από το αστυνομικόν τμήμα του Δρούλου Λέϊν, έπήδησε κ' έτρεξε κατ' ευθέαν εις το γραφείον το αστυνόμου.

Ο συλληθείς εδήλωσεν ότι ονομάζεται Μωρίς Ζιλλάρ και κατοικεί εις το Βασιλικόν Ξενοδοχείον, ενεκλείσθη δε προσωρινώς εις το αστυνομικόν κρατητήριο του Δρούλου-Λέϊν, έως να γίνη ή σχετική ανάκρισις και εξακριβωθούν οι ισχυρισμοί του.

Επειδή δεν εύρεθη επάνω του ούτε πιστόλι, ούτε μαχαίρι, αλλά μόνον ένας στακτερός φάκελλος, ύπέθεσαν κατ' αρχάς ότι ό πρωινός δρομέας ήτο άπλώς κάποιος αλήτης. Προπάντων διότι ό νέος δεν είχε πεντάραν και τα ρούχά του ήσαν καταλασπωμένα.

Η άταραξία του ενέπνευσε κάποιαν έμπιστοσύνην και μεταξυ άλλων, τώ έπετραπή να γράψη μίαν έπεφύρυσαν, ως έλεγε, επιστολήν. Ο αστυνόμος μάλιστα δεν έδίστασε να τον εγκαταστήσ η εις το ιδίον του γραφείον, δια να γράψη την επιστολήν του, και να τώ επιστρέψη, κατ' αίτησίν του, τον φάκελλον που εύρέθη εις την τσέπην του.

Αυτό είνε έναντίον του κανονισμού, παρετήρησεν ό αστυνόμος. Κάθε πράγμα που εύρίσκειται επί του κρατου-

στελνε σε κάποιο μαρκήσιο! Για ένα μπαγαπόντη, δεν είνε πολύ παράξενα αυτά;

Τώντι, μετά μίαν ώραν, ό μαρκήσιος Δερινύ, ό όποιος άνησυχούσε φοβερά δια τον Μωρίς Ζιλλάρ, έλαβε μίαν επιστολήν, ή οποία έλεγε τα εξής:

«Συνελήφθη κατ' λάθος και κρατούμαι εις το αστυνομικόν τμήμα του Ντρούλου Λέϊν. Σας περιμένω. Μωρίς Ζιλλάρ»

Χωρίς να χάση καιρόν, ό μαρκήσιος έπήρεν ένα μόνιπόν δια να μεταβή εις την αστυνομίαν. Ένθ' εξήρχετα από το Βασιλικόν Ξενοδοχείον, ήκουσεν ένα μισρόν εφημεριδοπώλην να φωνάζη:

— Η μεγάλη χλεπτοσυμμορία του Ουέπιγκ! Πολιορκία και ανατινάξις του ασύλου της! Το υπόγειον του Σκυλοκέφαλου! Πάρτε, κύριοι, να διαβάσετε όλας τας λεπτομερείας!

Ο μαρκήσιος ήρόρασε μίαν εφημερίδα και, χωρίς να φαντάζεται ότι ή ιστορία του ύπογειου του Σκυλοκέφαλου δεν ήτο όλος ή ξήνητρος αυτόν, έδιάβασε με πολλήν προσοχήν όλας τας περιπετείας

— Είμαι ό μαρκήσιος Δερινύ, είπε, και έρχομαι κατ' αίτησιν του Μωρίς Ζιλλάρ, ό όποιος συνελήφθη τό πρωί κατ' λάθος.

— Α, λαμπρά! άνέκραξεν ό αστυνόμος. Καθόστε, κύριε, σας παρακαλώ. Θα στείλω να φέρουν εδώ τον νέον, διότι μία αντιπαράστασις είνε αναγκαία...

— Όπως θέλετε, διέκοψε ξηρά ό μαρκήσιος' ένόμιζα όμως, ότι ό λόγος μου θα σας έφθανε.

— Ο λόγος σας θα μου φθάσ η, ύπέλαθεν ό αστυνόμος κοκκινίζων όλίγον, άμα με βεβαιώσετε ότι αναγνωρίζετε τον κρατούμενον. Πρέπει λοιπόν να τον ιδήτε.

— Πολύ καλά, ως τον ιδώ!

Τότε εδόθη διαταγή να προσαχθώ άμέσως ό Μωρίς Ζιλλάρ. Αλλά την στιγμήν που άνοιξεν ή θύρα και εισήλθεν ό νέος, ό μαρκήσιος έγεινεν έξαυνα ώχρος και έδήσε να στήριχθ η εις τό τραπέζι του αστυνόμου δια να μη πέσ η.

Είχεν αναγνωρίσει τον υιόν του Ροδόλφον....

(Έπεται συνέχεια)

Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ περιέγραψα την άλλην φοράν τας φαντασμαγορίας του «Πανοράματος» που παίζεται εις το Θέατρον Κυβέλης. Ένας μικρός μας φίλος, ό όποιος έχι μόνον έδιάβασε την περιγραφήν μου, αλλά είδε και εις το θέατρον τον Βυθόν της θαλάσσης και την ανατολήν του Φεγγαριού. με ήρώτησε προχθές:

— Πώς γίνονται όλ' αυτά;

Αλήθεια, είνε περίεργον δι' όποιον δεν έτυχε ποτέ να έπισκεφθ η τα παρασκήνια. Πώς γίνονται, πώς κατορθώνονται όλ' αυτά τα θαύματα της φύσεως επάνω εις την σκηνήν; Πώς είμπορεί να βλέπη κανείς ένα φυσικότατον φεγγάρι να αναδαινη σιγά σιγά εις ένα φυσικότατον ούρανόν, ή ψάρια να κολυμβούν ολοζώντανα μέσα εις το νερόν της θαλάσσης, ή άλλα νερά να τρέχουν φωτιζόμενα από τό φεγγάρι; Αυτά δεν είνε βέβαια, ούτε είμπορεί να είνε, αληθινά. Εις όλον τον βυθόν της θαλάσσης, έξαυνα, δεν ύπάρχει ούτε μία σταγών νερού... Πώς λοιπόν νομίζει κανείς, ότι τα ψάρια, και όλα τα πράγματα κολυμβούν μέσα εις έν άπέραντον νερόν;

Τέχνη και όπτική άπάτη! Δύο τούλινα παραπετάσματα, τό ένα εμπρός και τό άλλο όπίσω, βοηθούσας και του καταλλήλου χρωματιστού φωτισμού, σε κάμνουν να νομίζης ότι βλέπεις νερόν. Τα ψάρια είνε από καρτένια, περασμένα εις ένα σύρμα, με τό όποιον τα κινεί άόρατον χέρι από τα παρασκήνια. Αλλά ό χρωματισμός αυτών των ψαριών άναπαριστά όλας εκείνας τας άνταυγείας που κάμνει ένα ψάρι όταν κολυμά. Κ' εδώ πάλιν βοηθεϊ πολύ ό φωτισμός. Όσον δια τα τρεχούμενα τα νερά, είνε τροχόι από άσημόχαρτον, σρεφόμενοι και φωτιζόμενοι καταλλήλως. Τέλος τό φεγγάρι είνε μία τρύπα εις την σκοτεινήν σκηνογραφίαν, σκεπασμένη με ψιλόν χαρτί, όπίσω από τό όποιον φέγγει μία ηλεκτρική λάμπα. Έτσι εις τό θέατρον αναπαριστάνονται όλα. Όταν μάλιστα οι τεχνίται, οι μηχανικοί, οι σκηνογράφοι, είνε επιτήδειοι, κάμνουν αληθινά θαύματα φυσικότητας. Αλλά δια να τα βλέπησ από μακριά. Αν τα ιδής από τα παρασκήνια, χάνεις τα τρία τέταρτα της έντυπώσεως. Και αν τα ιδής την ήμέραν, χωρίς τεχνιτόν φωτισμόν, χάνεις τό όλον. Δεν είνε παρά μιογίες, χαρτιά, σανίδια και κουρέλια.

Πόσα άλλα πράγματα εις τονκόσμον μάς κάμνουν μεγάλην έντύπωσιν, μόνον διότι

τάβλεπομεν από την θέσιν μας, μακριά, και άμα πλησιάζωμεν, δεν έχομεν παρά μίαν μεγάλην απογοήτευσιν!.. Αλλά αυτό δεν ελαττώνει την αξίαν της ειδικής τέχνης. Και ή σκηνογραφική ή σκηνοθετική, που κάμνει τέτοια θαύματα, είνε μία τέχνη με πολλήν αξίαν. Μιμείται και αυτή την φύσιν, και ίσως μάλιστα τελειότερα από κάθε άλλην. Το δε περίεργον είνε, ότι ή φύσις μάς άρέσει καλλίτερα, όταν την βλέπωμεν εις μίαν απομίμησιν της τέχνης. Έξαυνα ένα χαρτίον, ένα ψεύτικο φεγγάρι, βαλμένο με τέχνην, μάς κάμνει να θαυμάζωμεν και να χάσκωμεν περισσότερον παρά όταν βλέπωμεν ένα αληθινόν να προβάλλη από αληθινά βουνά και δένδρα. Κι' ένθυμούμαι: τώρα ένα περιστατικό της παιδικής μου ηλικίας.

Είχα ύπάγ η δι' πρώτην φοράν εις τό θέατρον της πατρίδος μου—είχεν λαμπρόν θέατρον εκείνην την εποχήν ή Ζάκυνθος—και είχα ιδή τό γνωστόν μελόδραμα «Η δύναμις της Μοίρας» (La

force velle Nessino.) Εις την δευτέραν πράξιν ή σκηνογραφία ήτο πραγματικώς θαυμασία. Παρίστανε την πλατείαν ενός μοναστηρίου. Δεξιά και άριστερά διάφορα κτίρια, και εις τό βάθος μία γοτθική εκκλησία με τό καμπαναριό της. Κι' από πάνω από τό καμπαναριό, εις ένα όνειρώδη γαλάζιον ούρανόν, τό φεγγάρι δλόγεμον. Τι έντύπωσιν μου έκαμε αυτό τό φεγγάρι! Όταν ένύρυσσα εις τό σπίτι, δεν ήξευρα πλέον πώς να εκφράσω τον ένθουσιασμόν μου. Και ό μακαρίτης πατέρας μου, αφού με ήκουσεν επί πολύ να θαυμάζω τό ψεύτικο φεγγάρι του θεάτρον, με ήρώτησε χαμογελών:

— Ήταν τάχα ωραιότερο από τό φυσικό;...

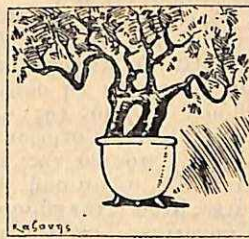
Κατέβασα τό κεφάλι μου και δεν είπα τίποτε. Αλλά από τότε, εις πολλές περιστάσεις, θυμήθηκα σκεπτικώς τον πατρικόν λόγον....

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Δένδρον - Νάνος.

Τό δένδράκι αυτό, — ένα πεύκον ηλικίας τριών αιώων, κατώρθωσαν να τό περιορίσουν εις τας μικροτάτας αυτές διαστάσεις. Το ύψος του είνε μόλις 55 εκατοστά του μέτρου. Το πεύκον αυτό ύπάρχει εις την Ιαπωνίαν. Οι Ιάπωνες κηπουροί είνε μοναδικοί εις τον κόσμον δια να κάμνουν τα δένδρα των νάνους.

Ίσως ώσπης

π' ιδιαιτέρως τό ούσκι και τό πίνει με την φιάλην, χωρίς να τον βοηθ η κανείς.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Παιρνιον

Έστάλη υπό του Ήρωος του 1913

ΡΟΣ	ΘΗ	ΧΙ	ΡΟΣ
ΜΝΟΣ	ΔΗ	ΠΑ	ΟΣ
ΡΟΣ	ΔΕ	ΣΥ	ΡΑ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί

αυται ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα εξ έλληνικών νήσων.

6') Μαγική Εικών

Δεν μοιάζει σαν κακούργος... Δι' αυτό έτρόμαξε τόσον που τον είδε την νύκτα ό άγαθος κ' ό θανάσης, τό όποιον σας έπισφονίζω ν' ανακλύψετε.

γ') Δια τους Ταιμποαίς Question drolatique

Έστάλη υπό του Νεαρού Εδπατρίδου

Pourquoi un roi ressemble-t-il a un livre?

Αήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλάδιου, συνοδεύονται απαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Λύσεις του 37ου φύλλον

α') Ο άνδρας της κυρίας σχηματίζεται από τό πτερόν της και φαίνεται, αν ή άριστέρα πλευρά γίνη βάσις.—β') Αστραπή, ίρις, σίφων, χιών.—γ') Après moi le deluge.

Παρόδραμα.—Η λύσις του Γαλλικού αινίγματος του 33ου φύλλον είνε la chaux (ό ασβέστης) και όχι la neige, ως έδημοσιύθη εις τό 35ον κατ' λάθος.

Ίδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β'

ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

Αφιέρωση προς τον «Συλλαβωμένον Έλληνα».

Κάτω 'στά βράχια άφρόδαιτο, ταχύν χυμεί
[τό κύμα. . .]

Στο περιβόλι έμείστωσε το φουντωμένο κλήμα.
Ξερά τα κλώνια ή άμυγδαλιά από τα τζάμα

κι' ανάλαζχα κι' άθόρυβα μās χαιρετούν
[τάνεφρη. . .]

Τα βωδαμάρια άγογκυλούν μέσα 'στο δρόμο
[άκόμα,

που έχει μίαν ύψη αλλοιώτικη, μιά μυροδιά,
[ένα ροδόμα. . .]

Ο ήλιος μās φεύγει γρήγορα. . . Και μēs 'στο
[κρυό μελτέμι,

ή κουρασμένη ή καλαμιά μαζεύεται και τρέμει. . .

Ψεύτικη δόλγυρα ή χαρά. . . Μά ως τώρα ποιος
[τήν βλέπει

που είν' άπλωμένη δόλγυρα του φθινοπώρου
[ή σκέψη. . .]

Γιατί να φεύγη έτσι το φως; Γιατί να φθάνη
[αγάλη

άνορια απ' τα φύλλωματα, του φθινοπώρου
[ή άγκάλη;

Μēs 'στην καρδιά άοχνα ή βορριάς τα φύλλα
[να σαρώνη. . .]

Ω, ως μείνη άκόμη το γλυκό, το μαύρο
[χειλόδι. . .]

Τέλλος Άγρας

Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Καλώς μās ήλδε, Αυγουστε, με της ευ-
τυχίες φυλαμένες μέσ' στα σακκούλια,

που κρέμονται δεξιά και άριστερά σου.

Είσαι μήνας, που με τα πολλά σου
φρούτα και τα μονάκριβα σταφύλια σου,

μās κάνεις χωρίς να είμαστε, χωρίς να τό
θες. . . λαίμαργους.

Εσύ μās δροσίσεις έσωτερικώς, εσύ μās
δροσίσεις έσωτερικώς με τους άπαλούς

άνέμους που άπολνεις, εσύ μās βγάζεις
τέλος απ' το καθουδιστήρι όπου μās ψή-
νει ο άδελφός σου, ο Ίούλιος.

Όλα σου καλά, όλα άγια. Έν' όσφ βρι-
σκεσαι στής άρχές, --όποταν δεν κάνεις τρέλ-
λες, --ό' αγαπούμε όπως μās αγαπάς και

σύ' άλλ' όταν φθάσης στο τέμα σου, τότε
σου κακιώνουμε, γιατί μās κάνεις να λυ-
πούμαστε.

Λυπούμαστε, γιατί ή αναχώρησίς σου
αυτή μās φέρνει το φθινόπωρο, πουνε γε-
μάτο βορχές και μελαγχολίες. Τότε σου

κακιώνουμε λιγάκι, γιατί εσύ γίνεσαι προ-
άγγελος κακών. . .

Τό πέσιμο των φύλλων δεν μās άρέσει,
το κιτρινίσμα επίσης. Ύστερ' από μιά

άνοιχτή, από μιά τρελούτσικη εποχή, ή
μελαγχολία της άλλης εποχής, που μās

προηγουμένως, μās είνε βαρεία.

Έχει κι' αυτή τό δέληγτρο της, μιά έμ-
πρός στα δικά σου, που τα έχουμε σχεδόν

άνομα στάς αισθήσεις μās, έκμηδενίζονται.

Η άλήθεια όμως είνε, πως έμείς έπειτα
θα σέ ξεχάσουμε, σαν θα βρούμε την από-
λα μέσ' 'στά χιόνια.

Ναί, θα σέ ξεχάσουμε, γιατί όλοι οι άν-
θρωποι είμαστε άχάριστοι.

Κύμα του Βοσπόρου.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

Πολύ παραξενεύθηκε ή γειτονεία αυτές
της μέρες. Κάθε τόσο ή κυρά Μανθούλα

βγαίνει 'στο παράθυρο και κυττάζει κάτω
'ς την άρχή του δρόμου, γελαστή-γελαστή.

— Γιατί μαδές νοικοκυρά γυναίκα;
— Ξέρω και γώ γιατί; Τί; τα δ5 τα

πέρασε, μιά χρονιά με τό μπάρμπα Λάμπρο
γεννήθηκε και αυτός νοικοκύρης άνθρω-
πος με παιδιά. . . τί. . . ξανμωραίνεται κα-
νείς. . . νοικοκυρά γυναίκα.

Μ' αυτά ήταν γιά λίγες 'μέρες. Ύστερα
μαθεύτηκε πως ή γυνίς της κυράς Μαν-
θούλας έρχεται. Έχει τρεις-τέσσερες 'μέ-
ρες που ή γραμματοκομιστής της πήγε τό

γράμμα, μιά αυτό ήταν τό μυστικό της; έρ-
χεται ή γυνίς της, τό παιδί της που 18 χρό-
νια λείπει 'ς τη ξενιτιά. Δέκα όχτώ 'Αϊ-
βασίληδες, δέκα όχτώ Λαμπρές δεν έχει τό

γυιό της κοντά της να τόν ευχηθή.

Με τά γιορτινά της ρούχα, ή κυρά Μαν-
θούλα πήγε 'στην άγορά και ψώνισε ένα

ώραίο θαλασσινό κρεββάτι. Τό 'στρωσε 'στη
μεγάλη κάμαρα, άρ' ού πρώτα τη σφουγ-
γάρισε καλά. Κρεββάτι ή γυνίς της από

σίδερο 'όχι στρίποτα. Και τό 'στρωσε με
σεντόνια άσπρα απ' τη προίκα της 'όχι

σκουρα του άγαλιού. Τα μάτια σου θά-
μωπλαν, όταν έμπαινες μέσα 'στην κάμαρα,
απ' της κόκκινες κουρτίνες, κεντημένες

με άσπρο φρεστόνι. Κ' όταν ή κυρά Μαν-
θούλα βγαίνει 'στο παράθυρο να ποτίση

της γαροφαλλίες που της καλλιεργεί γιά τό
γυιό της, σκύβει γελαστή-γελαστή, να δή

αν έρχεται τό παιδί της που λείπει δέκα
όχτώ χρόνια 'ς την ξενιτιά, που έχει δέκα

όχτώ 'Αϊβασίληδες, δεκαόχτώ Πάσχα να
τό ευχηθή από κοντά. Ίρις

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΠΟΒΡΟΧΙΑ

Σταλάζουν τα σύννεφα,

σβύνουνε σαν άγνάδια.

Χοροπηδούν οι βάτραχοι

ανάμεσα σ' τα στάγια.

Σημάλνει να! τ'άποσπερο. . .

"Ω, τί βαρεία καμπάνα!

Κονή στην κοίβη να πινιδί,

ή δίσταξη ή μάνα.

Γέροντας μ' άσπρα τα μαλλιά,

σε καλυβαί απόξω,

κυττά μακρὰ σ' τα σύννεφα

της Ίριδος τό τόξω.

Φαίνεται ή φεγγισβολή,

του ήλιου πουχει δύσει.

"Αρχισ' ή γυιωνής να λαλή

σε κάποιο κνταρίσι.

Αύγουστος 1915

Ρωβύρος

Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Χόλιασε ή Κυρά Γαϊτανιώ, γιατί της
ψόφησε ή κλώσσα.

— Κρίμας τό ζω τό προκομμένο! όλη-

μερίς του χρόνου, γεννούσε έν' αυγό, και
τόρα που 'μελλε να βγάλη και κλώσσο-

πούλα, να χαθή; Άμ' ήταν άμορτία τό ροι-
ζικό της να μὴν άφίση κι' άπογόνια.

— Άς τα μοιρολογήματα και μη σκά-
ζης την καρδούλα σου, της προσέλεγε ή

κοντινή γειτόνισσα. Να δά τώρα, θα μās
χαλάση τό κέφι γιά μιά παλιόκοττα.

Έτούτη παλιά και άλλη καινούργια. Δεν
πās στο καλό με τέ; κλάψες σου, να μās

άφίσης ήσυχες;
Μά έλα που ή Κυρά Γαϊτανιώ δεν τό

χώνεψε. . . άκούς, λέγει, αυτή να χάνη την
ζόττα και ή άλλη να θέλη κέφι; άμ' εσύ

έχεις τές κόττες σου άκέρειες και δεν σε
κόφτει άρ' του άλλου τές έννοιες και τούς

καίμους. Έννοια σου και ή κακορροϊκιά
θα σ' εύρη, ψοφήμα θα δής όλα σου τα

ζωντανά.

Είχε φαίνεται πολύ χουρδισμένη την
γλώσσα της και θα λογοφέρνην έτσι γιά

πολλήν ώρα άκόμα, μιά και ή γειτονιά
δεν τα σηκώνει αυτά. «Όλα κι' όλα, σου-

σουράδες, γιά πάντε και δεν θα βγάλετε
τόνομα του χωριού μās και της γειτονιάς,

της ξακουσμένης γιά την φρονιμιά! φωνα-
ζει μιά γερόντισσα 'ς όλες σεβαστή' τόσα

χρόνια τώρα δεν βγήκε κακόλογος, γιά τές
γυναικες, τίμιες και νοικοκυρές, και τώρα

νάκουστούν γιά καβγατζούδες; !! »
Αποσβόλωσαν και ή δύο και δεν ματα-

είπαν λόγο. Άδδα

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ—σαν τα νύχια, τα κό-
βομα από καιρού εις καιρό, άλλ' αυτά βαθ-

μηδόν ξαναφυτρώνουν.

ΕΡΓΑΣΙΑ—άγαθόν τό όποϊόν δίδει την
εύτυχιαν έξωτερικώς και την άσφάλειαν

έσωτερικώς.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ—ήχώ ή όποία έπαναλαμβά-
νει διά σās ή, λέγετε διά τούς άλλους.

ΠΕΡΙΠΕΡΓΕΙΑ—κάποτε άθώοτης, συ-
χνότερα ζήλεια.

ΣΥΜΠΛΑΘΕΙΑ—άνθος του όποϊου καρπός
είνε ή άγκύα.

Βασίλειος ή Βουλγαροκτόνος

Η ΒΑΡΚΑΔΑ

Είχαμε προσκληθή από μιά γνωστή
μας κυρία, εις έκδρομην με την βάρκαν.

Ημέρα ωρίσθη ή Πέμπτη και ώρα ή τρίτη
άπογευματινή. Η ποδητή ήμερα έφθασε,

αί έτοιμασίαι άρχισαν απ' τό πρωί και
κατά την ορισθείσαν ώρα, ξεκίνησαμεν

όλες (είκοσι και δύο τόν αριθμόν) γιά τό
ποτάμι. Αλλά μόλις βγήκαμε λίγο έξω,

ένθ' πρώτα άκτινοβολούσεν εις τά πρό-
σωπα όλων ή χαρά, τόμα άμέσως έκα-

τσούφρισαν, μερικά δέ έμουρμούριζαν και
έλεγαν: «Καλέ τί άνοσηια μās να βρούμε

μεσ' 'στό λυόκαυτο! όποιος μās δει μεση-

μεριάτικο, θα μās πάρη γιά τρελλές».

Επί τέλους, φθάσαμε στό ποτάμι, μπή-
καμε στη βάρκα. Άλλ' όπου και άν έπια-

νες, παντού έκαμε επί έν τέταρτον έστε-

κόμεθα, μή τολμήσαι να καθίσωμεν. Έ-

ξαφνα φύσησε ένα φρέσκο αεράκι, μιά πο-
ταμία αύρα, ή όποία έδρόσισε λίγο τα
πράγματα και έτσι άποφασίσαιεν να κα-
θήσωμεν. Όσο δέ προχωρούσαμεν, τόσον

εδυνάμωνα τό φρέσκο και ή ζωνρότης έπα-
νήχετο. Έπλέαμεν τουλάχιστον μιά ώρα

και έφθάσαμε εις ένα έξάσιον μέρος. Έκει
όπηρε ένα όρατο περιβόλι μπήκαμεν μέσα

εκαθίσαιεν κάτω από τό άδιαπέραστον
φύλλωμα των δένδρων, επάνω σε χνουδάτο

ταπέτο. Σε λίγο άνοιξαμεν τα καλάθια μās,
εφάγαμεν, έτραγουδήσαμεν, έκαμαμεν γυ-

μναστικήν, κατόπιν αι μὲν μεγάλοι ξα-
πλωθήκαμεν στα χόρτα, τα δέ μικρά έτρε-

ξαν εις κυνήγιον πεταλουδών. Έφθασεν ή
ώρα της αναχωρήσεως. Μπήκαμε και πά-

λιν στη βάρκα. Η ταινία ή όποία έξε-
τυλίσαστο έν'όντιόν μās, (έν και όμοίαι με

του πηγαμιού), τόμα είνε μαγευτικωτάτη.
Λιότι ή ήλιος, κλίνων προς την δύσιν, είχε

χρωματίσει την φύσιν με ένα ιδιαίτερον
χρώμα. Όσα δέ τραγούδια θαλασσινά και

ποταμίσια ξεύραμε, όλα τα είπαμε. Δεν
είμεθα όμως και λίγες και τό τραγούδι μās

εφρέετο πολύ μακρὰ. Οι τσοπάνιδες, έπι-
στρέφοντες εκ της βοσκής, έστέκοντο εκ-

θαμβοί και μās κοιτάζαν. Είχε βγή τό
πρώτο άστέρι, όταν εφθάσαμεν στό μέρος

από τό όποϊόν ξεκίνησαμεν. Έκει μās έπε-

ρίμεναν όλοι οι ένδιαφερόμενοι και μάλι-

στα μεθ' όπλοφόρων, διότι είχαμεν άργή-
σει αρκετά. Έμείς δέ έδικαιολογήθημεν,

ότι μās παρέσυρην ή καλλονή της φύσεως
και έτσι συνεχωρήθημεν.

Έρυνθραία Σιβύλλη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η κυρία.—Και γιατί σ' έδιωξαν από τό
άλλο σπίτι;

Η υπηρέτρια.—Γιατί λεημονούσα να πλένω
τά παιδιά.

Τά παιδιά (όμοφώνως).—Πάρ' την, μαμμά,
πάρ' την! . . .

Έστάλη υπό του Μέλλοντος Θεριαμβευτού

— Τάχη, σήμερα θα πάγω στην έκκλησία, να
μού δάλη ή παπās χρυσό δόντι' έτσι είπεν ή

παππός.

— Έμένα ή μαμμά μου τά βάζει στού όδον-
τοϊατρού.

Έστάλη υπό της Χωριατοπούλας

“ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Αθήναι, 38 δδδς Εύρηπιδόν

τήν 26ην Αυγούστου 1915.

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

Αυτήν την έβδομάδα, άνανέωσαν την συνδρο-
μήν των διά τό 1916 και οι εξής: Νικόλαος Κ.

Νικολάου, Βόλος.—Κωνσ. Σ. Κτωρίδης,
Αθήναι.—Πέτρος Εύδοκίμου, Κτήμα Παύλου

και Ιωάννης Π. Άποστολίδης, Αθήναι. Τούς
εύχαριστώ όλους διά την προθυμίαν των και έλ-

πίξω ότι ή συνέχισι θα είνε τώρα άδιάκοπος.

ΝΕΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Μετά χαράς άναγγέλλω την ίδρυσιν δύο νέων
Μικρών Συλλόγων από φίλους μου, των όποϊων

πρώτος ευγενικός και όφελιμος σκοπός είνε ή διά-
δοσις του περιοδικού μās. Ο ένας ιδρύθη από

φίλους μās του Πειραιώς και όνομάσθη «Πατρίς».

Ο άλλος είνε εις την Χίον με τόν τίτλον «Με-
γαλός Σύνδεσμος Έλληνοπαίδων». Εύχομαι προ-

σκήν και εις τούς δύο.

Ο Τέλλος Άγρας μού γράφει τά εξής, σχε-
τικώς με τά γραφέντα υπό του Συλλαβωμένου

Έλληρος: «Επλήγαν κάθε βράδυ σχεδόν στο
Ζάππειον κι' έγώ. Έρρορούσα ως επί τό πλείστον

μπλούζα από σεττακρούτα και μπλέ-μαρέν παντα-
λόνι. Ίσως με είχαν ιδή και ίσως με γνωρ'σουν
πάλι καμιά φορά. Τούς ευχαρίστω πολύ γι'αυτή
κρίνον ότι θα είμαι συμπληρωτικός. Άν μείνουν
μέχρι τέλους Αυγούστου εις τάς Αθήνας, θα μπο-
ρέσουν, αν θέλουν, να με γνωρίσουν.»

Συλλαβωμένος Έλληρ, σού υπεσχέθη ότι θα
έδημοσίευε περίληψιν της έπιστολής σου, άλλ'

υστερα είδα ότι τα ουσίωδη που μού γράφεις,
με παρακαλεί να μείνουν μεταξύ μās. Τα άλλα

δεν έχουν σημασίαν. Είνε εύνόητον ότι γνωρίζεις
τόν Τέλλον Άγραν πνευματικώς, παρακόλου-

θήσας επί πάντες της τής δραστήν του εις την Διά-
πλασιν. Εύχομαι τώρα να τον γνωρίσης και

προσωπικώς και να τελειώση και αυτό τό ζήτημα.

Ο Νικηφόρος Εύζωνος μού γράφει σήμερον
τό πρώτον του γράμμα και με πληροφορεί, ότι

είνε δώδεκα έτών, μαθητής της Γ' του Γυμνασίου
από τόν Σπείρειον. Μαγαπή πολύ, θα μού

γράφη συχνά, θα κάμνη έσπαθώματα, κτλ. Διά

να τον γνωρίσω δέ, αν τόν ιδώ ποτέ εις τόν δρό-
μον, μού σημειώνει και τά χαρακτηριστικά του

έμμετρου, έρωτων ποίος είνε ώραιότερος, αυτός ή
ο Άδωνις; Άλλ' ιδού, διά να παντήσετε καλ

λίτερα σεις:

Έχω μιά κεφάλι
Πάρα πολύ μεγάλη
Πού όμοια δεν είδα
Ούτε και σε βουβάλι.

Μελαχροινός τό χρώμα
Έμ' όλοι τόν χερμίζω.
Μά γίνομαι τό καλοκαίρι,
Απ' τό Ζαμβέζι σε να μ' έχουν φέρη.

Στόμα δέ, δόντια και αυτιά,
—Παρνόν διά την έκφρασι,—
Είνε σαν γαϊδουρινά.

Η Έρυνθραία Σιβύλλη, άμα είδε ότι κάτι
της ένέκρινε από την Σελίδα Συνεργασίας, κατε-

λήφθη από τόσην χαράν, ώστε. . . της έκόπη ή
όρεξις και τό μεσημέρι ένειν, αν και είχε και ξε-

νον στο τραπέζι, δεν έφαγε παρά μόνον Διάπλασιν.

—Α μά δεν άξίζει και τόση χαρά! Θα μού
λιγνέψη, σαν την καπετάνισσα.

Έχω παρατηρήσει, μού γράφει ή Φυσολό-
γος, ότι όσο διασκεδάζω και κάθομαι, τόσο

δυσκολώτερα βρίσκω λίγη ώρα να γράψω ένα
γράμμα ή να κάνω κάτι τί' ενθ' όταν πη-

γαίνω στο σχολείο, όταν εργάζομαι δικηκώς, εύ-
ρίσκω πάντα τόν καιρό να τά κάμνω όλα. Μά

έτσι συμβάνει εις τούς περισσώτερος, τό όποϊόν
σημαίνει ότι τό πολυάσχολον δεν είπε ποτέ δι-

κατολογία άληθινή. . .

Τό Κόστρον Καλαμών φρονεί, ότι ή Ραούλ
δεν ητο υπο

καὶ εἰς σέ·) Ἀγγεῖον τῆς Νίκης (νὰ τὰ γράφῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ὅχι μαζί με τὴν ἐπιστολήν) Κόσμον τοῦ Ἰοῦ (τῆς λύσεως σου εἶνε ἡ ὁρμή·) Ἀγγελικὴν Ἰακ. (νὰ, τὸ δέχομαι καὶ εἰς γραμματόσημα) Μίαν Τροϊλλούλαν (ἐστὶν εἰς ἀποστολὴν νὰ στέλλῃς λύσεις εἰς ἀνοικτὸν φάκελον· ἡ Φωνὴ τῆς Πατρίδος εἶνε ἀγρό·) Ζαυρνιδνάκι (μὰ δὲν ἐμπιστεύω τὸν καπετάνιον διὰ τὸς μεγάλων μυστικόν· ἂν τοῦ ἐπικρίνῃς τὸ λαχρὸν αὐτοῦ·) Ἀστέρα τῆς Δόξης (ἔλαβες εὐχαριστήριον) Κῦμα τοῦ Βοσπόρου (κάθε ὥρα εἶνε κατάλληλος· εἶμι πάντοτε στὸ γραφεῖον) Νικητρίαν Κωνσταντίνον (ἐστὶν εἰς ἀποστολὴν) Φοῖβην, Ἀθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 27ην Αὐγούστου θάπαντῃς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Αὐγούστου - Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

482. Δεξιόγραφος

Μίαν πρόθεσιν ἐνώσω
Μὲ μπουκέτο ποῦ μυρίζει
Κ' ἓνα Κράτος φανερώσω
Ποῦ τὸν κόσμον φοβερίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοσηνιακῆς Ἀκτῆς

483. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ψάρι μικρὸ
Καὶ πολὺ σου ἀρέσω.
Γάμ' ἂν κάμῃς τὸ Ρῶ,
Θὰ σὲ δέσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαβάρου τοῦ 21

484. Αἶνιγμα.

Ἄν καὶ λέξις εἶμαι μία,
Δύο πράγματα δηλῶ:
Πόλιν εἰς τὴν Θεσσαλίᾳ
Καὶ παιγνίδι παιδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδυσσεῶς

485. Τρίγωνον

***** = Πέλαγος.
***** = Ἀρχαῖος ἀεροπόρος.
***** = Διδάσκαλος τοῦ γένους.
***** = Ἀρχαῖος Θεός.
***** = Νῆσος.
***** = Ἀνωτονομία.
***** = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικῆς Λέοντος

486 - 490. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γραμματός· ἐκάστης τῶν κάτω λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῇ, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις.

ἡρόδος, Ἰοῦνιος, ἔδαφος, πόρος, Γάιος,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μποσσονέ

491. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀνθίμος ὁμιλεῖ τὴν Κυριακήν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φούλας

492. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ρωσίας· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, πόλιν τῆς Γαλλίας.

1, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 2, Ὁρα τοῦ ἔτους. 3, Φυσιολογικὸν φαινόμενον. 4, Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος. 5, Μυθολογικὸν ὄν, θαλάσσιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδοξοῦ Κωνσταντίνου

493. Φωνηεντόλιπον.

σκας - κας - δσας - σς - ρς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβύρου

494. Γρίφος.

I σς τί;
πλ πλ

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐνδοξοῦ Σοῦλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμάτων. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 28 καὶ 29

340. Φυσικὴ (φι, συζητῶ).—341. Χρυσός (χρῆ, σός).—342. Φακί-φωκίη.—343. Ὁ λυγρός.

344. Λ 349. Νῶν ἡγεμόνα ποιοῦ (ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους ἐκ τῶν κάτω) —
Φ Ω Λ Ε Α
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ
Λ Ο Γ Ι Σ Τ Ι Κ Η καὶ ἐκ δεξιῶν.) —
346. Σηκοτάκι (ΣΗΚΩ, ΤΑΚΗ...)—347. ΕΥΡΗΠΗΔΗΣ-ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ (Εὐρύλειος, Ὑπνός. Ράβδ' ἔχων, Ἰσάκις, Περὶ τῶν, Ἰδαί, Δουναί, Ἰππός, Σόσιμον).—348. Μή μου τοὺς κύκλους τάρτατε.—349. Μή πᾶσι πιστεῦν. (μὲ ὑπ' ἄς ὑπ' εἰς τέ βέ.)

350. Σόλων (σὸλ, ὦν).—351. Πέριξ-πέρδιξ.—352. Παῦλος-αὐλός.—353. Ὁ κισσός, ἡ κίσσα.

354. Α Σ Ν Σ
Ι Ο Ο Ο
Ν Φ Δ Λ
Α Α Ι Ε Ο Α Α Ι
Δ Ε Ρ Υ Μ
Ο Ο Ι Η
Σ Σ Δ Ν

355. ΛΟΥΝΑΒΙΣ (Ῥόβις, ὕδωρ, νοῦς, Ἀντί-δωρ, βούρ, ἴον, Σινά).—356-360. Διὰ τοῦ Θ: θέρος, νόθος, πόθος, διὰθλασις, λάθος.—361. ΕΛΛΑΣ (Ἑλπίς, Ἀχμύβιον, Λεῖος, Ἀγγελος, Στρατωτῶν).—362. Κλεπτὸν γὰρ ἡ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς.—363. Ἐξίς δευτέρα φύσις (ἐξ εἰς δευτε- ραφ εἰς υς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ—38]

ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

Συμπράττων μετὰ τῆς «Ἐλευθερίας» τῆς Κύπρου σκοπεῖ: 1ον) Τὴν ἐνῶσιν τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», 2ον) Τὴν εὐρεῖαν διὰδοσιν αὐτῆς. 3ον) Τὴν ψήφισιν τῶν ὁμοειστέων ψευδονύμων κατὰ τὰ δημοφιλέστατα.

Συνδρομὴ μηνιαία λεπτὰ 15 τρίμηνος 40.— Διεύθυνσις Συνδέσμου: «Ἐνα Χιωτάκι» Χίος. ἢ πρὸς τὸν ὑπαρχηγὸν «Ἐθνικὸν Ὀνειρον». Γενικὸς ἀρχηγός: «ἘΝΑ ΧΙΩΤΑΚΙ».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πρόεδρος καὶ γραμματεὺς: «Ἐθνικὸν Ὀνειρον», Ταμίας: «Ἡρώς τοῦ 1913, Σύμβουλοι: Αἰματοβαμμένο Λαφρόκλαδο, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Φάων.

Οἱ ἐν Ἀθήναις ἀπευθυντέον εἰς τὸν πρόεδρον «Ἐθνικὸν Ὀνειρον», Παλαιὸν Φάκρον.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Ἀργονες: Ὀνειρευμένη Πατρίδα, Γυνθεῖον: Σ. Οἰκονομικός, Ἰθάκη: Πολύμητις Ὀδυσσεύς, Ἰωαννίνων: Πειρακτῆριον, Καβάλλας: Νικητῆς, Καλαμών: Μεσοσηνιακὴ Ἀκτὴ, Κερκύρας: Μικρὸς Κεοκνυραῖος, Κορίνθου: Γ. Σαλῆς, Κυπαρισσίας: Αἰθήνη, Λαρίσης: Λαφροστῆρης Βασιλεὺς, Μεσσήνης: Ῥοῖον, Ναυπλίου: Ἀ. Παβέλλας, Τυλσεᾶ (Ρουμανίας) Π. Τσάκρης, Σύρου: Μποσσονέ, Τρικυλάων: Κ. Παπλεξίου, Χαλκίδος: Γενναῖον γινος Στρατηλάτης, Χανίων: Γ. Σταματέλλας.

Ἐὰν πραγματικῶς ἀγαπᾶτε τὴν «Διαπλάσιν», σπεύσατε ὅλοι νὰ ἐγγραφῆτε μέλη!

[ΙΕ—39]

Εὐχαριστοῦσα συγχάρω Κεοκνυραῖκ. Διάβολον διὰ τὴν ὁραίαν ζωγραφικὴν. —Πίμπρονελ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 19—25 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰφ. Ν. Κοκκίδης, Δρ. Ἰγγλέσης, Ἡλ. Α. Βοτᾶς, Ἰω. Πελεκανός, Παν. Ὀρρος, Παν. Α. Σχίζας, Ἰω. Γ. Γκαρῶ, Ἰω. Π. Καρά-κωλος, Α. Μ. Ἀντωνίου, Σία Α. Πυλαρινῶν, Γ. Γ. Γεωργίου, Δημ. Θ. Κωνσταντινίδης, Θεοδ. Α. Κωστόπουλος, Εὐφροσύνη Γαϊτάνου, Κωνστ. Ι. Παλδόγλου, Ἰω. Α. Μάρκου, Κωνστ. Π. Μπαρδής, Ρωβύρος, Ἀνκομίδης δ' Σκύριος, Ἀγ. Ἀθ. Βρα-χιώτης, Ἀννίτσα Θ. Παπαδ., Θεόδ. Σ. Καρα-φίνας, Φεγγαριάττη Ἀκτίνα, Πόθος τοῦ Κωνσταν-τίνου. Κ. Θ. Παπαθεοφίλου, Δέσπω Σ. Κασάπη, Εμ. Σ. Μάστορας.

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ: Δημ. Ἐλασσώνας. ΒΕΛΚΑΣ: Ἡρώς τῆς Δήμου. ΒΕΛΛΟΥ (Κορινθίας): Κων. Γ. Ραυτόπουλος. ΒΟΛΟΥ: Νικητρία Κωνσταντίνου, Γεωρ. Λαμ-πρόπουλος, Γεωρ. Ι. Ἡλίας. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θεοδ. Α. Ξανθός. ΙΘΑΚΗΣ: Ἰω. Π. Ἀναγνωστάτος. ΙΩΛΑΝΙΝΩΝ: Γ. Α. Δημιος. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλлонτος, Σωτ. Ὁ-βάλος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Γεωρ. Γ. Λιβεράτος, Ἀγ-γελεῖα Π. Ἰακωβάτου.

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Εὐρήνη Χαλικοπούλου.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀδριάνη Δελατόρα.

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Α. Μάμος, Κωνστ. Ἀνδρ.

Λόντος, Π. Α. Ἀμάραντος, Π. Σ. Καραμάλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀχιλ. Ι. Λεονταμιανός, Δημ. Β.

Κόκκινος, Δημ. Π. Μαστρογιώργος, Γρ. Ι. Ἀρ-μυράνης, Σπ. Π. Σμυρνιγιάννης, Ἰω. Π. Σμυρ-νογιάννης.

ΠΟΛΙΤΕΙΑΝΗΣ: Γ. Χ. Κητσάτης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Παν. Θ. Καλαμῶνης, Γ. Τσερό-νης, Ν. Π. Κόκκινος.

ΣΠΕΤΣΩΝ: Γεωρ. Ν. Γεωργακόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελικὴ Σ. Σιδερά.

ΤΗΝΟΥ: Μαρία Τζουαννάκου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεωρ. Καλλιόρας, Θεοδ. Σ.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νότα Ἀρ. Λακοπούλου, Δημ. Α. Μεταξάς, Ἐλλησποντος, Δανάη Εὐαγ. Μενεξή.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΓΕΡΑΡΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΩΡ-ΓΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βόλῳ καὶ ΛΑΡΙ-ΑΝΑ ΔΕΛΑΤΟΡΑ ἐν Λαυρεῖῳ, οἱ ὅποιοι καὶ ἐνα-γράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἰστωπτικὸν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξω-πτικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς φρ. 2.50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηγητῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ-ται: Ἀδελφ. φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς ἐπάρχ. ἀδελφ. 3.50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἑλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἀδελφ. φρ. 7—Χρυσόδελτος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἀδελφ. φρ. 8—Χρυσόδελτος φρ. 10.